



VERTREK GEÏNTERNEERDEN UIT OLDENBROEK NAAR ZEIST.

Hierboven een tweetal foto's van het vertrek van een groep der Belgische geïnterneerden uit Oldenbroek naar Zeist. Links: De mannen bij het vertrek uit het kamp. Rechts: De aankomst der mannen bij den trein.

IN DE SCHEMERING

DOOR JAN VAN GALEN

De zomerdag vol glans en schoonheid was ter ruste gegaan. Achter de kimme was de zon weggezonken in bloed zwemmende; de toover der zomeravondschemering hing over het land. Schemerlicht vulde ook de kamer waar niet ver van de geopende tuindeuren een eenzame man zat.

Langen tijd zat hij onbeweeglijk voor zich uit te staren; somwijlen verhief zich zijn borst als onder een geheimzinnigen drukkenden last, sloot hij de oogen om daarna weer peinzend voor zich uit te staren. Op het haardkleed voor den schoorsteen lag een groote hond, den kop tusschen de voorpooten, in diepen slaap. Oudhollandsch huisraad, herinneringen aan verre reizen, eenige kransen en schilderijen vulden de kamer. Van uit de kamer keek men in den aangrenzenden tuin, in welks boomtoppen de vogels elkaar een nachtgroet toezongen.

In de kamer zelf heerschte een stilte, alleen door het zwakke getik van de pendule onderbroken. En terwijl de voorwerpen in de omgeving rondom meer en meer wegdoezelden in 'n steeds dikker wordend grauw-zwart, werd 't in den geest van den man lichter, zag hij het verleden in perioden voor zich opklaren, als op een tooneel, waar door het ophalen van een achterdoek zich telkens een nieuw tafereel vertoonde, het verschiet zich steeds uitbreidde.

Waarom stak hij de lamp niet aan, die het dienstmeisje daarstraks op zijn schrijftafel gezet had, opdat hij zijn dringenden arbeid zou kunnen voleinden?

Waarom kwam juist heden weer zoo tastbaar levendig in hem op wat hij reeds lang geloofde begraven te hebben? Waarom wrong het de handen; keek hem aan met tranenomfloerste oogen?

Waarom? Hij had immers al zoo menigen zomeravond voor zich uitgestaard in de duisternis zonder dat die spookbeelden uit het verleden zijn werkkracht en lust verlamden.

De man hief 'n weinig het hoofd op, streek met de rechterhand over de oogen en zuchtte. Een vleermuis fladderde door den tuin; een zwoel nachtwindje woei een geur van jasmijn de kamer in; en de man zuchtte weer.

Hij was daarstraks met zijn hond het bosch ingewandeld, om van het heerlijke zomerweer te genieten, toen hem opeens een lied had tegengeklonken dat de slapende smart in hem opnieuw had wakker geschud. Het was het lied, waarmee zij eenmaal zijn hart getroffen had. Hij zag het bruine haar en de van levenslust overmoedige oogen weer, waarmee zij hem aan haar leven gebonden had.

Het was hem als een schok door de ziel gegaan, toen hem dat lied weer in de ooren klonk. Als een beschonkene was hij voortgewandeld, naar huis toe en toen hij het dorp zijner inwoning doorliep, kreeg zijn zielerust opnieuw een gevoeligen stoot.

In den tuin eener villa, onder een grooten lindeboom zag hij een jong echtpaar staan, schouder aan schouder in stil gelukkig gepeins de natuur om hen beschouwende; voor hen speelde in het gras een klein kereltje met een rooden luchtballon, en zijn vroolijke lach begeleidde elke beweging van het speeltuig.

Dit schouwspel van huiselijk geluk had den man door de ziel gesneden. Ook hij had eenmaal een geliefde vrouw zoo omvat.

Ook hij had eenmaal gehoopt zoo'n kleinen speelgenoot te bezitten, en in plaats daarvan zat hij alleen in de duisternis met zijn gedachten en zijn leed! Geen zachte vrouwenarm legde zich koozend om zijn hals, geen kinderhanden omvatten zijn knie, zooals hij zich dat eenmaal gedroomd had.

De eenzame man huiverde.

Daar, als door een geesteshand geleid, boorde zich een zilverblanke manestraal door de duisternis en verlichtte een portret aan den wand, de beeltenis van een jonge schoone vrouw.

De eenzame man sprong op. Biddend en aanklagend hief hij de handen naar het beeld op. Daarna zonk hij weer in zijn stoel terug en opnieuw verwijlden zijn gedachten in het verleden . . . .

In de Ardennen was het begonnen. Daar had hij in den nazomer gereisd, berg op, berg af. Hij was daar de gast geweest van een studievriend, die hem had uitgenoodigd een wijnoogstfeest bij te wonen. Twee met groen versierde boerenwagens voerden het gezelschap naar de plaats van samenkomst.

In den eersten wagen zaten de oudere feestgenooten; hij had plaats gevonden in den tweeden wagen bij de jongeren en naast een allerliefst meisje van omstreeks achttien jaar. Met knallenden slag waren de kurken der champagneflesschen her- en derwaarts gevlogen.

De feeststemming steeg met elke minuut, en terwijl de meer bedaagden bleven zitten, danste het jonge volkje op de deel of fladderde door de boschjes. En zoo had hij zich ook op eenmaal ver van de anderen alleen met het meisje gevonden.

Dezelfde reisherinneringen, dezelfde smaak in letterkunde en muziek hadden den eersten band gevormd. En evenals de bontgekleurde vlinders als bezwijmeld door den zoelen herfstwind elkander dartelend volgden van bloem tot bloem, was hij haar gevolgd steeds meer betooverd door de donkere vurige oogen en het mooie bruingelokte hoofd. Eindelijk had hij met bevende armen haar middel omvat en zij had hem niet afgeweerd, ook niet toen hij zijn lippen bij herhaling op de hare drukte. Ja, toen hij eindelijk het hoofd weder ophief, had zij de armen om zijn hals geslagen als moest zij hem het geluk teruggeven dat hij haar geschonken had. Hand in hand en stil door het zoo pas gevonden geluk waren zij naar de anderen teruggekeerd.

De terugtocht hadden ze weer in denzelfden wagen naast elkaar gezeten ondernomen. Zij hadden levendig aan de ge-

(Zie vervolg op pag. 12.)



H. PUYKER.



P. VAN DEN HOEK.



A. F. C. VAN DEN MERENDONK.

Den 23sten Augustus a.s. hoopt de heer H. PUYKER, onderstationschef aan het Maasstation te Rotterdam, den dag te herdenken waarop hij 40 jaar geleden bij de H. IJ. S. M. in dienst trad. — De heer P. VAN DEN HOEK, wethouder te Mill, de nestor der Nederlandsche Wethouders, vierde verleden week zijn 94sten verjaardag. De heer Van den Hoek is een man van zeldzame zakenkennis, die nog steeds trouw zijn magistraatsplichten waarneemt. — De vorige week herdacht de heer A. F. C. VAN DEN MERENDONK te Amsterdam den dag waarop hij vóór 25 jaar in dienst der politie trad.



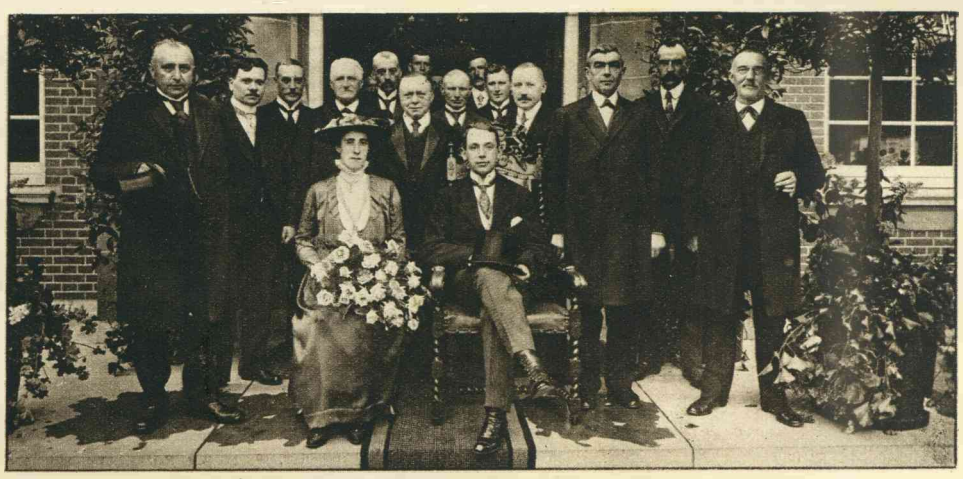
CONGRES BELGISCHE STEUNCOMITÉS.

In het Interneeringskamp te Harderwijk werd op Zaterdag 12 Augustus een congres gehouden door de verschillende Belgische Steuncomités hier in Nederland werkzaam. Onze foto geeft de afgevaardigden van het congres, vereenigd aan den disch in het restaurant van het Interneeringskamp.



HET MODERNE BALLET VAN DE NEDERLANDSCHE OPERA.

Door den heer G. H. Koopman is aan zijn Nederl. Opera, die op Vrijdag 29 September in den stadsschouwburg zal openen met „De juweelen van de Madonna", een modern ballet verbonden, in den geest als door Isidore Duncan en Jacques Dalcroze sedert nu ongeveer 15 jaar in de verschillende hoofdsteden van Europa is gedemonstreerd. — Onze foto geeft een tableau uit het ballet van de opera „De juweelen van de Madonna".



PLECHTIGE BURGEMEESTER-INSTALLATIE.

Verleden week had de plechtige installatie plaats van den nieuwen burgemeester van Heemstede, Jhr. J. P. W. van Doorn, vroeger burgemeester van Schagen. Zijn Edelachtbare was zoo vriendelijk met zijn echtgenoote en zijn raadsleden te poseeren voor onzen fotograaf. *(V.F.B.)*